

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3905/2020
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Стојановић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миле Чогурић, адвокат у ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2501/2018 од 23.11.2018. године, у седници већа од 04.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2501/2018 од 23.11.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 24385/13 од 26.03.2015. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да исплати тужиоцу износ од 76.923,00 евра са каматом по најнижој каматној стопи ЕЦБ увећаној за 3% поена почев од 01.02.2002. године до 24.12.2012. године и каматом по стопи коју прописује Закон о затезној камати почев од 25.12.2012. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева за исплату камате по годишњој референтној каматној стопи ЕЦБ на главне операције за рефинансирање за валуту евро за период од 01.02.2002. године до 24.12.2012. године; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 688.500,00 динара; ставом четвртим изреке одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2501/2018 од 23.11.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке за износ од 76.923,00 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и у ставовима трећем и четвртном изреке; ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ од 76.923,00 евра исплати камату по стопи ЕЦБ од 01.02.2002. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи коју прописује Закон о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 48.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, тужилац је 17.01.2002. године ухапшен у свом локалу у ... око 10.30 часова. Том приликом је тужилац свом брату ВВ, који је, такође, био у локалу, дао кључеве од касе у којој се налазила кеса са 220.000,00 ДМ и рекао му да кесу са новцем преда туженом на чување. Тужени је дугогодишњи пријатељ и адвокат тужиоца. По позиву ВВ тужени је дошао у локал истог дана око 13.00 часова. ВВ је саопштио туженом да му, по упутствима тужиоца, предаје кесу са новцем на чување док се тужилац не врати из притвора. Тужени је отворио кесу, извадио и прелистао новчанице, вратио новац у кесу, ставио кесу у торбу и отишао из локала.

Решењем Другог општинског суда у Београду Кв 29/02 од 22.01.2002. године тужиоцу је укинут притвор. Пар дана по изласку из притвора тужени је тужиоцу вратио износ од 70.000,00 ДМ. Тужилац је у више наврата, у присуству пријатеља, тражио од туженог да му врати преостали износ од 150.000,00 ДМ. Тужени није вратио новац иако је обећавао тужиоцу да ће вратити.

Према становишту другостепеног суда, тужбени захтев је основан јер је ВВ, поступајући по налогу тужиоца, са туженим закључио уговор о остави за рачун тужиоца. Уговором се тужени обавезао да чува и врати примљени новац када тужилац затражи.

Ревизијске наводе којима се истиче битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 12) ЗПП, Врховни касациони суд није разматрао јер се, према члану 407. ЗПП, ревизија не може изјавити из наведеног разлога.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање. Другостепени суд је утврдио све чињенице битне за пресуђење и за утврђене чињенице навео разлоге који су сагласни међусобно, као и садржини изведених доказа. Стога овај суд нема разлога да сумња у савесно поступање другостепеног суда приликом оцене изведених доказа.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права. Правилан је закључак другостепеног суда да је између тужиоца, као налогодавца, и ВВ, као налогопримца, закључен уговор о налогу у смислу члана 749. ЗОО. Уговором о налогу ВВ се обавезао да за рачун тужиоца преда туженом на чување износ од 220.000,00 ДМ. Стога је уговор о остави 220.000,00 ДМ у смислу члана 712. ЗОО ВВ, као оставодавац, закључио са туженим, као оставопримцем, али за

рачун тужиоца, а не за свој рачун, па у овој парници тужилац јесте активно легитимисан. Како је тужени, по захтеву тужиоца, вратио износ од 70.000,00 ДМ, побијаном пресудом је, на основу правилне примене члана 712. става 1. у вези члана 395. ЗОО, обавезан да исплати тужиоцу још износ од 76.923,00 евра са затезном каматом од 01.02.2002. године до исплате у динарској противвредности.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић